

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
ГжЗ 231/26
2.4.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Иване Марковић Радојевић, председника већа, Олге Арсовић и Зорице Банковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Петровић, адвокат из Београда, Улица Десанке Максимовић бр. 21/5, против тужених Виктора Петровића из Београда, главног и одговорног уредника интернет портала alo.rs и ALO MEDIA SYSTEM д.о.о. Београд, Улица Косовска бр. 26/III, чији је заједнички пуномоћник Игор Исаиловић, адвокат из Београда, Македонска улица бр. 44, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о жалби тужених изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 178/24 од 27.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 2.4.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 178/24 од 27.10.2025. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 178/24 од 27.10.2025. године, тако што се обавезују тужени Виктор Петровић из Београда и “ALO MEDIA SYSTEM” д.о.о. Београд, да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка солидарно исплате износ од 72.800,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправака пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па су обавезани тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед повреде угледа и части, узроковане објављивањем текста дана... године на интернет порталу alo.rs, под називом: “... ОПЕТ ...” ... стао пред камеру, спомиње ... (ВИДЕО), са пратећим коментарима: “..., право лице опозиције!” и “Шта је са ..., знали се, јел ово утицај ... или још нечега...”, солидарно исплате износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 27.10.2025. године, као дана пресуђења, до коначне исплате. Другим ставом изреке

одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца у делу у којим је тражио да се обавезу тужени да му на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед повреде угледа и части, солидарно исплате износ преко досуђеног износа од 50.000,00 динара, а до траженог износа од 90.000,00 динара, односно за износ од још 40.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 27.10.2025. године, као дана пресуђења до коначне исплате. Трећим ставом изреке обавезани су тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка солидарно исплате износ од 92.850,00 динара.

Против наведене пресуде, жалбу су благовремено изјавили тужени побијајући је како то произлази из садржине жалбе у усвајајућем делу, односно ставу првом изреке и у погледу одлуке о трошковима поступка садржану у ставу трећем изреке, (док је омашком очигледном у жалби наведено да се првостепена пресуда побија у ставу другом, четвртом и петом изреке) из свих законских разлога прописаних одредбом члана 373 Закона о парничном поступку. Трошкове другостепеног поступка су тражили.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку- ЗПП ("Службени гласник РС" број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-други закон), апелациони суд је оценио да је жалба тужених делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности, а није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на коју се указује жалбом тужених, јер првостепена пресуда садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за правилно одлучивање, који нису у супротности са садржином изведених доказа у списима предмета, док је изрека пресуде јасна и не противречи разлозима исте датим у образложењу.

Према утврђеном чињеничном стању, на интернет порталу alo.rs, дана ... године, објављен је текст под насловом: "... ОПЕТ ... стао ..., спомиње ... (ВИДЕО), са поднасловом: "... објавио је ... снимак на мрежама, због којих су многи корисници коментарисали да је изгледа у питању "...". "... свима. ... је управо добио ексклузивну информацију да су ... на овој локацији иза нас, где је требала да буде ..., нашли ... У овом тренутку у току је хитан састанак Владе, размишља се да ..., а да на том месту буде Чим будемо добили више информација одмах ћемо обавестити јавност" - рекао је ... Тужилац се није обраћао туженима ради демантија због објављивања информације, нити су се тужени обраћи тужиоцу пре објављивања спорног текста.

Међу парничним странкама није било спорно да је тужени ALO MEDIA SYSTEM д.о.о. Београд издавач интернет портала alo.rs, тужени Виктор Петровић у време објављивања био главни и одговорни уредник интернет портала alo.rs и да је спорни текст објављен дана ... године.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право и то одредбе члана 5 став 1 и 2, члана 8, члана 9

став 1 и 2, члана 15 став 1 тачка 1, члана 90 став 1,2,3 и 4, члана члана 112, члана члана 123 став 1 и 2, члана 124, члана 125, члана 126, члана 128, члана 131 Закона о јавном информисању и медијима (“Службени гласник РС” број 92/23) и оценио да су испуњени услови за одговорност тужених за штету која је причињена тужиоцу објављивањем наведеног текста, те анализом наслова “... ОПЕТ ... стао ..., спомиње ... (ВИДЕО), подналова и садржине објављеног текста са пратећим коментарима, у конкретном случају није поступано у складу са дужном новинарском пажњом, већ је путем ових негативних формулација о тужиоцу и изношењем непроверених и неистинитих информација о њему и које га лично погађају, стављањем у негативан контекст који код просечног читаоца доводи до стварања лоше слике о тужиоцу, где је оквалификован као особа која је алкохоличар и која конзумира "...", особа која је опет себе довела у стање ..., што су информације које нису проверене и лезионо су способне да тужиоцу повреди достојанство личности односно част и углед и на тај начин му причине нематеријалну штету.

И по оцени Апелационог суда, правилно је првостепени суд оценио да су тужени у конкретном случају непроверене и нетачне информације и тврдње објавили у оквиру текста и опремили, тако да је тужилац приказан у негативном контексту, као особа која ... и која конзумира "...", особа која је опет себе довела у стање ..., са пратећим коментарима "..., право лице ...!" и “Шта је са овим човеком, знали се, јел ово утицај ... или још нечега...”. У конкретном случају није поступљено са дужном новинарском пажњом имајући у виду да је наведени текст код читалаца створио негативно мишљење о тужиоцу у вези са његовим угледом који ужива. Изнете тврдње у спорном тексту стављају тужиоца у негативан контекст и повређују његову част и углед, због чега су и по налажењу апелационог суда изнете информације подобне да повреди част и углед тужиоца, па су испуњени услови за одговорност тужених прописаних одредбом члана 124 и 125 а у вези одредбе члана 126 Закона о јавном информисању и медијима, како је то правилно оценио првостепени суд.

Тужилац је као јавна личност, народни посланик, дужан да трпи већи степен критике јавног мишљења али то апсолутно не значи да су јавне личности, односно политичари, лишени сваке заштите права на част и углед, а посебно имајући у виду што се спорним информацијама не износи критика политичких резултата тужиоца. У конкретном случају, ради се о тврдњама које које неутемељено на чињеницама остављају утисак просечног читаоца био да се ради о особи која је ... који конзумира ..., и особи која је опет себе довела у стање ..., односно “опет ...”. Новинарска етика није испоштована, а објављивањем информација тужилац је стављен у негативан контекст. Слобода јавног информисања не може се остварити супротно стандарду новинарске пажње и етикете на штету других лица на начин који је противан одредбама Закона о јавном информисању и медијима.

Одлучујући о висини накнаде нематеријалне штете, првостепени суд је правилном применом одредбе члана 200 Закона о облигационим односима - ЗОО (“Службени лист СФРЈ” број 29/78, 39/85, 45/89 и 57/89, “Службени лист СРЈ” број 31/93 и “Службени лист СЦГ” број 1/03 и “Службени гласник РС” број 18/20), правилно оценио да тужиоцу на име накнаде претрпљене штете због повреде части и угледа припада износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења као дана када је утврђена висина штете у смислу члана 277 ЗОО, док је

преко досуђеног износа а до траженог износа од 90.000,00 динара, односно за износ од још 40.000,00 динара, одбио тужени захтев и одлучио као у ставу првом и другом изреке ожалбене пресуде. Наведени досуђени износ тужиоцу може пружити одговарајућу сатисфакцију за његова трпљења, а висина ове неканде не погодује тежњама које нису спојиве са природом и друштвеном сврхом накнаде нематеријалне штете, те нису основани жалбени наводи тужених којима се указује да је досуђен превисок износ.

На правилност ожалбене пресуде не утичу наводи жалбе тужених којима се оспорава правилан закључак првостепеног суда да тужени пре објављивања спорних информација нису проверили са дужном пажњом објављене информације, односно да првостепени суд није прецизирао која мера дужне новинарске пажње је била потребна. Ово због тога што је поступањем тужених, на описан начин, повређена обавеза дужне новинарске пажње прописане чланом 9 Закона о јавном информисању и медијима, које подразумева напор да се утврди истинитост чињеница што је у конкретном случају изостало, јер су у објављеном тексту дате информације које не одговарају чињеничном стању. Наиме, текст који су тужени објавили не указује да су тужени имали основа да тако прибављене информације сматрају веродостојним и потпуним. У том смислу, имајући у виду озбиљност последица које објављене информације носе са собом, провере њихове тачности и потпуности, захтевало је додатно ангажовање, које у конкретном случају изостало, те је правилан закључак првостепеног суда да одговарају за преношење таквих непроверених и нетачних информација. Иако постоји оправдани интерес јавности да буде обавештена о понашању носилаца политичких функција, којима грађани поверавају доношење важних политичких одлука, а што налаже да политичари имају виши ниво толеранције на писању о њима, то не искључује потребу да информације које се односе на политичаре буду веродостојне, потпуне и изнете на начин који не укључује намеру да се њихова част и углед намерно повређују изношењем вредносног суда. Чињеница да је тужилац јавна личност, народни посланик и политичар, не води ограничавању његовог права на заштиту угледа и части, јер свако има на поштовање достојанство, односно части и угледа, предметни текст не доприноси сврси јавног информисања у демократском друштву, као ни јавној расправи у јавном интересу, већ му је једина сврха да на таблоидан начин подржи нетачне и непотпуне информације и на тај начин дискредитује личност тужиоца, због чега је као такав недозвољен. Приликом процене информација које се пласирају у јавности, потребно је водити рачуна о сразмери између права на слободу изражавања из члана 10 Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту ЕК), и члана 8 ЕК, уз обавезно поштовање новинарске етике у складу са новинарским кодексом, без утотребе увредљивих израза и из потпуно уважавање личности тужиоца. Чак изнети вредносни суд, који може бити и претеран мора имати чињеничну основу како би био дозвољен.

Резолуцијом Парламентарне скупштине Савета Европе 1165 (1998), јавне личности су дефинисане као лица која обављају јавну функцију или располажу јавним ресурсима, те је указано да медији често не поштују приватност људи, позивајући се на једнострано тумачење на слободу изражавања, при чему одређене чињенице које се односе на приватни живот јавних личности, нарочито политичара, заиста могу да буду од интереса за грађане, те стога обавештавање о тим чињеницама грађана, који су истовремено и бирачи, може да буде легитимно, због чега је неопходно наћи начин да се

успостави равнотежа између два основна права која гарантује ЕК и то права на поштовање приватног живота и права на слободу изражавања која оба имају једнаку вредност.

Декларацијом о слободи политичке расправе у средствима јавног информисања коју је усвојио Савет министара Савета Европе дана 12. фебруара 2004. године, наводи се да су политичке личности одлучиле да апелују на поверење јавности и прихватиле да буду изложене јавној политичкој расправи, па су стога предмет детаљног јавног испитивања и потенцијално снажне и јаке јавне критике начина на који су обављале или обављају своје функције, путем средстава јавног информисања. Како у конкретном случају пренесени текст представља изричит напад на част и углед тужиоца, а не конструктивну критику вршења његове функције правилна је одлука првостепеног суда.

Из наведених разлога, неосновани су и без утицаја на другачију одлуку суда, жалбени наводи којима се указује да је првостепени суд донео неправилну одлуку, када је тужиоцу досудио накнаду нематеријалне штете, због објављивања спорног текста јер није утврдио негативне последице у психичкој сфери тужиоца, ни узрочно-последичну везу између радње тужиоца и штете коју је претрпео, указујући да је требало применити одредбу члана 154 став 1 ЗОО.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже јер налази да нису од утицаја на доношење другачије одлуке на основу овлашћења из члана 396 став 1 ЗПП-а.

Са свега изложеног применом одредбе члана 390 ЗПП-а одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, првостепени суд није правилно одмерио висину трошкова парничног поступка. Наиме, тужилац у спору делимично успео због чега му трошкови поступка припадају сразмерно успеху у спору, односно према висини усвојеног тужбеног захтева (50.000,00 динара). Сходно томе, другостепени суд је применом одредбе члана 150, 153, 154 и 165 ЗПП-а обавезао тужене да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка, према вредности са којом је успео у спору, у укупном износу од 72.800,00 динара и то на име састава тужбе у износу од 10.000,00 динара, за заступање на три одржана рочишта у износу од по 15.000,00 динара, за приступ на једно неодржано рочиште у износу од 10.000,00 динара као и на име судске таксе на тужбу и пресуду у износу од по 3.900,00 динара, све према важећој Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката важећој у време доношења одлуке, те Таксеној тарифи, као саставном делу Закона о судским таксама, важећој у време настанка таксене обавезе.

Имајући у виду наведено, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке ожалбене пресуде, па је на основу одредбе члана 401. тачка 3. ЗПП-а одлучено као у ставу другом изреке пресуде.

С обзиром на исход жалбеног поступка, апелациони суд је одбио захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка, па је на основу одредбе члана 165 став 1 ЗПП-а одлучио као у ставу трећем изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Ивана Марковић Радојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић